

JOAN F. MIRA

“Que el PSPV torne a ser –ai dolor– una mica PV, que el nacionalisme polític arribe a la condició adulta, que no posen més fanals nocturns als carrers de València, que no facen més museus Príncipe Felipe, que Eliseu Climent continue omplint carrers amb manifestacions, que no s’acabe el país i, si pot ser, que no s’acabe el món.”

Auguris

Com que vostès, probablement, llegiran aquest paper els primers dies de l'imminent any 2001, de poca expectativa, i com que l'escric avui dia 28 de desembre, festa dels innocents degollats per ordre del rei Herodes, i com que, a més a més, l'escric després d'haver llegit atentament el número passat d'aquest setmanari, que s'ocupa precisament de les poques i innocents expectatives del 2001 i següents, em limitaré d'entrada a explicar-los que la meua nit de cap d'any també imminent –i, quan vostès llegiran, ja passada– la dedicaré a vigilar el son del meu nét nascut fa poques setmanes, a beure poc xampany i menjar pocs però deliciosos torrons (els que m'envien de Mallorca la senyora Paquita Boch, pastats i cuits per ella mateixa, i el seu marit el senyor Magrinyà, amics excel·lents, ànimes de l'Obra Cultural i de més coses, i ara pares d'un recent premi de novel·la que parla de Lluïsos, crec), i a poca cosa més. De les nits de cap d'any que recorde en les últimes dècades, algunes les he passades a Xodos amb pocs amics, jugant al dòmino i mirant la foscor de la muntanya, algunes altres a Aín, compartint el bon xampany d'Eliseu C., una passejant per San Antonio, Texas, mentre una banda d'energúmens vestits de bisbes amb mitra i capa magna tocaven rock silvestre i el personal bevia cervesa i vomitava, una fent companyia a una persona de la família, malalta i molt estimada, una a Londres fent no sé què, una pels carrerons i les places del centre de Roma sense trobar cap restaurant obert, sopant per tot sopar una paperina de castanyes torrades i a punt de morir amb el cap esclafat per una robusta botella de xampany que caigué d'un cinquè pis a la Piazza Capranica, prop del Panteó, perquè els romans en ser la mitjanit llancen per la finestra la primera cosa inservible que troben a mà, i a mi el vidre pesant en passà a un pam d'orella. Només una vegada em va dur, a València, a un local nocturn, de nom Mozart, potser, un sacrilegi, on feien la gran festa que sol fer-se, i l'alenada, rebuf o bafarada de soroll, gentada, confetti, serpentina, música i vapor d'alcohols va ser tan gran, que a penes passada la porta vaig dir bona nit i bon any a les tres amables senyores que m'acompanyaven i me'n vaig anar discretament a casa. De manera que, ja veuen vostès, de cara a aquesta nit que hauria de ser memorable, l'autèntic punt del pas del segle i del mil·lenni, i tot això, no tinc res que contar, i les nits equivalents passades no han estat mai cap gran cosa.

De cara, però, a l'any entrant, i als vint-i-quatre que successivament entraran, és a dir al proper quart de segle –posats a comptar en termes clàssics, de bodes plata o jubileus–, sí que m'agradaria almenys expressar alguna bona intenció, desig piadós i auguris de felicitat personal, nacional o universal. Auguris d'un quart de segle d'èxits laboriosos per aquest setmanari, d'increment de lectors indulgents per a la meua pàgina mentre la puga escriure, i que els propers anys la dreta espanyola ens governe tan poc com siga tècnicament possible, que encara serà massa. Que als Països Catalans cada any més gent, que sempre en serà massa poca, cavil·le que combinats en cultura, en economia, en política i en algunes altres coses ens anirà més bé que no anant separats. Que a Catalunya el pujolisme es transforme en alguna cosa que siga més que simple postpujolisme, i el pasqualmaragallisme també. Que al País Valencià paren de cobrir de ciment el litoral, que la malaltia de la llengua no esdevinga incurable i mortal, que el PSPV torne a ser –ai dolor– una mica PV, que el nacionalisme polític arribe a la condició adulta, que no posen més fanals nocturns als carrers de València, que no facen més museus Príncipe Felipe, que Eliseu Climent continue omplint carrers amb manifestacions, que no s'acabe el país i, si pot ser, que no s'acabe el món. Però no sé si és demanar massa.